

Speciellt

Jag är en nästan färdig specialveterinär för livsmedelshygien i produktion – har varit det redan i tio års tid. Jag tog inte slutförhöret som krävs för examen för den möjligheten öppnas för mig först när jag har överlämnat till min handledare den inlärningsdagbok som beskriver min väg till upplysning. Ett dylikt pedagogiskt-progressivt dravel tänker jag inte utsätta mig för, i synnerhet inför en tidigare elev, så tills vidare har min specialisering fått vänta. Jag är redan europeisk *diplomat*, vilket jag själv anser vara mycket finare – fast i verkligheten noteras denna titel inte alls i Finland.

I vårt land finns också 192 andra ofullbordade specialveterinärexamina och jag skulle tro att orsakerna för dessa är bättre än mina orsaker. Fakta har jag inte emedan vi som specialiserar oss har en tendens att knoga i det tysta och fakulteten har ingen vetskap om oss innan vi en vacker dag ur kommunernas och klinikernas skrymslen uppenbarar oss och tarvar handledning. Tråkigt nog ofta med obetydliga konsekvenser. Lyckligtvis har landets regering äntligen lagt märke till veterinärutbildningens svarta hål och undervisningsministeriet har tillsatt en arbetsgrupp för att utveckla specialiseringsutbildning för veterinärer. Vi är tio kolleger som funderar på saken och jag hoppas att frukterna på vårt samlade arbete vid jultid väcker tillräckligt med uppmärksamhet vid ministeriet.

I arbetsgruppen funderar man på vår specialistutbildning också ur ett vidare perspektiv men min egen prioritet är temat hur specialistutbildningsavsnittet skall fås och framskrida snabbare och lättare samt producera bättre kunskaper. På grund av undervisningsministeriets smalsparighet har specialiseringen lämnats utan doktorandutbildningens resurser och därför har fakultetens insatser i att handleda de som specialiserar sig varit blygsamma. Den hjälp kunskapen som specialiseringen ger i veterinärens nära det praktiska liggande arbete kan både arbetstagaren och –givaren utnyttja på ett helt annat sätt än en doktors, i och för sig värdefulla, akademiska kunskaper. På grund av samhällets verkliga behov av specialveterinärer hoppas jag att vår arbetsgrupp skulle kunna inverka på det ministerium som finansierar utbildningen. Mitt eget ministerium, jord- och skogsbruksministeriet, kunde å sin sida minska på examens flaskhals genom att öka på antalet tjänster för specialiseringspraktik. I Katainens produktivitetsatmosfär känns detta emellertid som en omöjlig uppgift.

På min önskelista finns förutom universitetshandledare som har vikt sig till specialisering och goda praktikplatser, därtill andra önskemål: de europeiska specialistexamina borde uppmärksammas i Finland, alla specialiseringsavsnitt förutom sluttenten borde kunna utföras utanför vår fakultet och smådjurens specialiseringsbranscher borde göras mera mångsidiga för att motsvara branschens arbetsuppgifter. När också dessa saker slutligen är upplärade är jag säker på att de som specialiserar sig kan hitta helt nya intressanta arbetsuppgifter där deras specialkunskaper också syns i lönen.

Lyckligtvis har vi emellertid de ärligen återkommande Veterinärdagarna stående inför dörren: där godkänns såväl specialister, forskare som annars bara intresserade. Hylla ett livslångt lärande, utan att förglömma glädjen att återse kära kolleger och bekanta försäljningsstånd! I år har vi gjort öppningsdagen bättre och förlängt den: förmiddagen är för att bekanta sig med forskning, eftermiddagen för att mota stressen, början på kvällen för festtal och slutet av kvällen för pratglad fest. Sektionerna under slutet av veckan går efter invant mönster och också de har även detta år föreläsare av världsklass Väl mött!

Sebastian Hielm
Ordförande i Veterinärförbundets utbildningsutskott